

Kardos Ferenc

Egész

Szemöldökfámban alszik a szű.
Tarisznyám álmosan libben.
Vakolatmagyarországra
rajzol glóriát Istenfény,
rozsdá gyöngyözik kilincsen.

Így fotózom tudatlan is
bálványos gyermekkorom:
hol kazal, hajnali fény
kavarog, hol hívogat
jégcsap, templomtorony.

Rég szabadultam volna,
- mint életre kész inas, legény -
gesztenyefák, karók közül,
tarlókról üvegpalatákba,
hol csak létezni is erény.

Már visszamennék, hátha
pókhálócsipkébe akadt a béke
bebábozódva s még maradt
petróleum, gyertyabél
Isten nagy művéről olvasni végre.

Hátha ott ül az ablakölben
csipetnyi nemespenész
régi belőlem. Immár gazdagnál is
gazdagabban hallgatom: súgja
a vérrög agyamban: így volt egész

Kapuk

I.
kapuk azért vannak
mert kerítések vannak
tüdeje emlősnek
kopoltyúja halnak
házakon szájpadat

ki és be
be és ki

a kapupénzt
meg kell
fizetni

II.

kapuk azért vannak
mert kerítések vannak
félók küszöbe
rabok kulcslyuka
szava gondolatnak

ki és be
be és ki

a kerítést
tilos
átugorni

Napló

(Elkezdve: 2007. Advent elő vasárnapján)

(Mottó, avagy miért nem Újév?)

Hol kezdődik egy hajszál?
Hol ér véget a kegyelem?

(invocatio)

Költők és bloggerek
Ítéletük sok,
félnek mégis:
hátha lehull a lepel
Hát mi végre én is?

Nem tudom.
Nem is tudtam soha.
Névtelen szentek,
szárnyatlan angyalok:
segítsetek!

1.

(Advent első napján)

Miért-e láng, egyedül?
Miért-e csönd, míg ég?
Lobban, ember adta
tehetsége szerint
istenadta légbé sóhajt:
hallgass, időzz, örülj.
Vélem egy
álomba merülj.
Imatörédék.

2.

(Advent második vasárnapján)

Tudja a jövendőt.
Sercegőn suttog,
elnyomja az utcázaj.
Gyerekjáték lett, folyton
félreértetik, s ha két
vásárlás között:
rá is pillantanak
imátlan a csönd.

3.

(december 7.)

hó híján eső
hosszú ütem helyett
koppanás-töredék
csókolózó kockaköveken
szívem hasad szét

4.

Vászon-dal

*(2007. december 9-12. Kökény Robinak,
a kendlimajori roma képzőművészeti tábor zárókiállításán)*

gyűlik a fény
súg a sorsmadár

aszúsodom
fölitatva századot
kevesebb a vér
mi törné a napfényt
- egyre párolog

lovaim lecsöndesedtek
buckákká taposott
hegyeken legelésznek

ráncos mély völgyekben
rikácsoló asszonyok
ebédet főznek

hófehér paripám
már csak
magamban jártatom
zöldellő álmokon

de még hívogatlak
szememben tűz ropog
gyere szedd föl
hogyan utánam jöhess
szedd föl lábnyomom

5.

elmenőben

(Farkas Zsuzsa – elmenőben végleg – december 19.)

Úgy álmodom:
grafitfényként árad át
papíros éteren,

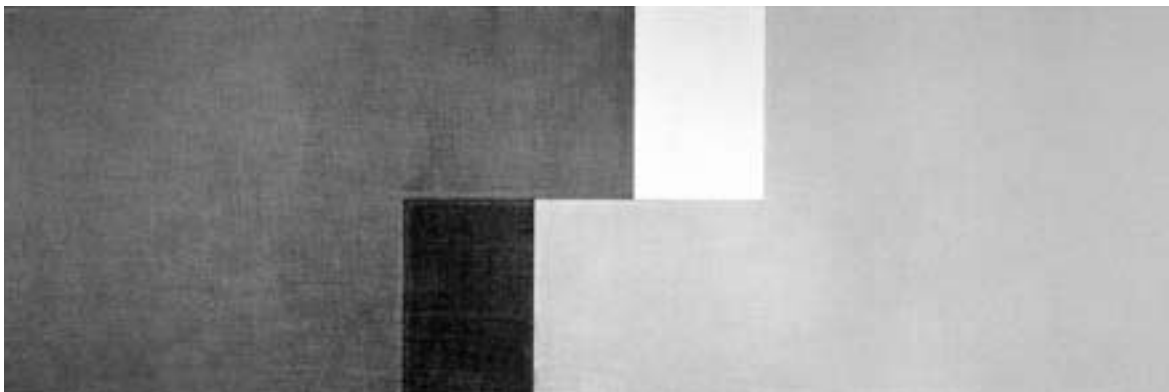
s tovább, hol napkitörések
vezetik a tétova anyagot
egyre beljebb.

Mi velünk maradt,
csak füstszín gomolygó
lányai szemében a tűz,

s jókedve, mint eltölti
a földet, hol élt,
az egész tartományt.

6.*(Advent utolsó vasárnapján)*

Éltem
a halál
láza.
Testvéreim
már
temetem.
Örömhír
se jut,
csak a
kegyelem.

Cseh Róbert: Jel